

13. Och plötsligt timade födselens stund. Hon
sanslös föll. Men wäpnade mot sin stela mund
Ett lif hon höll! O flicka! o flicka! m. m.

14. Till frusna stranden hon matt och rädd
Med fostret gick: En silfwerwagga,, en blåhvit
bädd Den lilla fick. O flicka! o flicka! m. m.

15. Den ros, som werte så fager opp På
Trotsö strand, Der stod och skälsde med blef-
nad knopp För straffarns hand. O flicka! o
flicka! m. m.

16. Och regnet smattrade, isen bröts Och
barnet fanns. I band och bojor Annalill flöts
För brudekrans! O flicka! o flicka m. m.

17. Wid midnatt klappades slagen tre, Och
fångdörr'n gick; En gäst uppå Anna tittade Med
drakeblick: O flicka! o flicka! m. m.

18. "Din älskling," röt han, "glömmier sin
mö I andras famn" — Dö — hwiskade An-
nas hjerta — dö, Men dölj hans namn. O
flicka! o flicka m. m.

19. Hans namn hon döljde. En blodig dom
Blef hennes lön. I templet bad hon, så mild
och from, Sin sista bön. O flicka! o flicka! m. m.

20. An två Serafer i marmorskrud Wid al-
tart stå: De gråto högt, när dödsfloccans ljud
Begynte gå. O flicka! o flicka! m. m.

21. Och bödeln höjde sitt skarpa swärd, Och
Anna dog. En gyllne Engel till ljusets werld
Deß anda tog. O flicka! o flicka! m. m.

22. Och hela staden i sorg nu stod Wid An-
nas lif; Och skändarn, renad af hennes blod,
Blef stor och rik. O flicka! o flicka! m. m.

23. Den ros, som werte så fager opp På
Trotsö strand, Den sänkte nu sin wäpnade knopp
För skändarns hand. O flicka! o flicka! akta
dig wäl, Den listige wandrarn din blomma stjal.

Fem utmärkt wackra och alldeles

Anna Wisor.

Den Första:

En Swenskt wisa.

En wisa will jag sjunga, ja allt för nöje skull, n.

Den Andra:

En Swenskt wisa.

Ett minne ifrån främmande länder

Den Tredje:

Sång wid H. K. H. Prinsessan Louisas
af Nederländerna ankomst till Sverige,
den 15 Juni 1850.

Att utspida glädje i våra bröst, n.

Den Fjerde:

Recept mot Cholera.

Stilla, återhållsamt lefwa, n.

Den Femte:

Skön Anna.

Der werte en ros så fager opp n

~~~~~\*~~~~~

Linköping, 1850. C. F. Ridderstad.



### Den Första.

**E**n wisa will jag sjunga, ja allt för nöje skull;  
Wi wilja Julen fira och lesa fröjdefull, Fast  
än för första gången, uti ett främmand' land, i  
tager glas i handen, wi klingar med hwarann.

Wår Julhögtid tillstundar och natten synes  
lång, Wi saknar wäl densamma med sina nöjen  
mång; Ja mången af oss saknar, en wän, så öm  
och kär, Som nu får hemma lesa i sorger och  
besvär.

Wi måste affsed taga af våra och vårt  
hem, Gud wet om wi i tiden får tala mer med  
dem; Ja många tårar tindra, allt ifrån rosenkind,  
Når frigaren skall resa från ömma wännen sin.

Wi order måste lyda och genast gå å stad,  
Når dena börd oss kallar allt till ett blodigt slag.  
Wår fiende wi möta: med gamla Swenssens  
mod, Och för de Danska bröder wi wägar lif  
och blod.

I Hertigdömet Schleswig wi lesa nöjd  
och glad; men uppå våra wänner wi tänker

hwarje dag, När aftenen tillstundar och wi får  
gå till sängs, Wi drömmar om den wännen som  
hemma lesa än.

Wi önskar åter skåda den dag som en gång  
gryr, Då swenska militären sin resa hemåt styr,  
Allt med ett muntert sinne wi lemnar vår kasär;  
Med fröjd i hjertat inne wi Swerges stränder  
ser.

Och när som wi anländer till våra och  
vårt hem, så säger våra wänner: "välkomna hem  
igen; Säg oss hwar har ni varit och huru har  
ni mått, Hwad mödor ni erfarit och hur har  
resan gått."

Då kan wi ju dem svara allt med hurtigt  
mod: Wår resa den gick lycklig, wi slapp att  
gjuta blod, Med draget swärd i handen wi all-  
tid redo står Om fienden will pröfwa, de Swen-  
ska gossar blå.

Wi hjeltar ifrån norden, wi önskar ej att  
slås; Men om det skulle hända så fins det  
mod i oss, Och krafter uti armen att swärdet  
föra fram, Att södern den skall bäfwa ehwad  
wi tågar fram.

Ja, Preussar och Pohlackar de känner Swen-  
sen wäl, De minnes wäl den dagen de slogs  
till lif och själ; Kung August måst' af Thronen  
på Carl den Tolfstes ord Och hjeltarne från nor-  
den de trampar söderns jord.

## Den And re:

Ett minne ifrån främmand' länder: En wisa  
wi nu eder sänder, Som diktad är i främmand'  
länder, Utaf bekanta gossar blå :,:.

Den tid som wi nu lefwat här, För oss så ha-  
stigt är förswunnen; Men ingen frid är ännu  
wunnen, En pröfwotid oss förestår :,:.

Men wisseligen händer det, Att dessa strid-  
dens heta timmar Kan skingras af en himmelsk  
dimma, Som ifrån höga toner går :,:.

Ni ynglingar, som hemma är, Ni weten ej  
af någon fara, Så länge ni får hemma wara  
Uti ett älskadtt fosterland :,:.

Ni Makar, som nu hemma är, Ni skolen  
icke oss förglömma; Wi hafwer er i våra dröm-  
mar, Men när wi uppvaknar, då finnes ni ej :,:.

Till stridsmän har Gud skapat oss, Wi der-  
för icke skolen förja, Fastän vår lott är ringa  
worden, Wi derför icke förja må :,:.

Wi för vår Kung och fosterland, Har engång  
trohetseden swurit, Det trohetsband är ej af-  
sturit, Wi gladligt stupar för vår Kung :,:.

Men wi bör icke glömma Gud, Han är  
med oss i alla stunder, Wi strider säfångt på  
de grunder, Der icke Gud han är med oss :,:.

Om icke öfvermodets arm, Sitt wäldbaner  
mot oss will höja Med Guds hjelp skall wi  
trädet böja, Som wexit ut från Tyfster stam :,:.

Kanske, när sommarblommas skrud Omfär-  
gar falla winterfälten, Wi kommer hem till  
er med Glädjen för att få njuta frid och ro :,:.

Om någon här för nöje skull Will weta  
hwem som wisan diktat, Så är det ju två Swen-  
ska knektar, Som gjorde det för nöje skull :,:.

## Den Tre dje:

Sång wid S. K. S. Prinsessan Lovisas  
af Nederländerna ankomst till Sverige,  
den 15 Juni 1850.

Mel.: Nordhafwet brusar från fjällbyggdens strand.

1. Att utspida glädje i våra bröst, Himme-  
len sänd våra hjertan tröst. Välkommen Lovisa  
till Skandiens strand, Att möta vår älskade Fur-  
stes hand! Wi derför uppstämma en glädjesång,  
Uppriktighet leder vår tankegång. :,:.

2. I hoppet wi ståda den sällhets höjd, Som  
Eder förening bereder med fröjd. Himlen beskydde  
vår Konunga-ätt, Som skänkt oss all sällhet och  
främjar vår rätt; Och blifwa i framtid vår  
ömma mor Som vår Josefina i kärlek stor. :,:.

3. På denna glädjens behageliga dag, Wi  
jubla åt dygden, förent med behag; Må Carl och  
Lovisa i heligt förbund Få lefwa med hälsan till  
ålderdomsstund! Gud gifwe dem äran att njuta  
den lott, Att se alla nöjda i kojor och flott. :,:.

4. Välkommen Lovisa till Swerges land!  
Dig hellsar med jubel vårt fosterland. På skog-  
beklädt berg och i grönan dal, I fattigmans tjäll  
och i hofwets sal, — Swart som Lovisa du wän-  
der din gång, Vår kärlek dig möter med glädje-  
sång. :,:.

5. Och wår hjertas tro är din hufwudgård,  
Der hwilar du trygg i en stormig werld, Så  
lugn som ett barn på sin moders arm Du lutar  
med tro dig till folkets barm, Ty för Lomisa, så  
hjärtlig och god, Ger Swensken med glädje sitt  
lif och blod. ::

6. Så ren som en källa i vårens lund, Der  
himlen sig speglar en astonstund, Bor kärlek till  
folket i hennes bröst Och därför till Gud med sin  
späda röst Be ringa mans barn i de låga tjäll:  
Gud signe Lomisa, gör henne säll! ::

---

#### Den Fjerde:

##### Recept mot Cholera.

Stilla, återhållsamt lefwa,  
Icke räddas, icke bäfwa,  
Muntert sinne, och hwad mera:  
Icke alls medicinera,  
Aldrig låta modet falla,  
Aldrig känslan häftigt swalla  
Ständigt gnola falliralla;  
Måttligt äta, sparsamt dricka,  
Icke se på någon flicka;  
Hemma hwarje natt — om dagen  
Flit och glädje; så är lagen.

---

#### Den Femte:

##### Skön Anna.

1. Der werte en ros så fager opp På Trotsö  
strand; Be den, som bryter den skönas knopp  
Med offår hand! O flicka! o flicka! afka dig  
wål, Den listige wandrarn din blomma stjal.

2. Skön Anna stod främst bland tårnorna

I Trotsö stad. Mång ungerswen bad om hen-  
nes ja; Och fäsfängt bad. O flicka! o flicka! m. m.

3. Hennes öga war klart som månens ny,  
Som nedan mildt: Och liljan och rosen på hen-  
nes hy Sin daggfärg spilt. O flicka! o flicka! m. m.

4. En Prestman kom. — Han kom så snöd.  
En suck han drog; Och Annalills kind den brann  
så röd Och hjertat slog. O flicka! o flicka! m. m.

5. Han gick med Anna i grönan lund, Den  
helige! Han tryckte des hand, han kysste des  
mund, Den listige! O flicka! o flicka! m. m.

6. En fågel wafnad i högan lind, Nu sjöng  
så tyst: "Snart wisnar Annalills rosenkind Se'n  
den blir kysst!" O flicka! o flicka! m. m.

7. Gudsmannen swor wid sitt helga fall,  
Han swor wid Gud: "För dig allena jag lef-  
wa skall, Min wäna brud!" — O flicka! o  
flicka! m. m.

8. Den ros, som werte så fager opp På  
Trotsö strand, Den smittade nu sin purpurknopp  
I skändarns hand. O flicka! o flicka! m. m.

9. An Annalill femton år ej war, Då böl-  
jan frös. Uti sitt sköte en pant hon bar —  
Gud henne förlös! O flicka! o flicka! m. m.

10. Hon sade skändarn sitt qwal, sin nöd:  
Han log deråt. Hon gick utan wänner och utan  
stöd, I gråt, i gråt! O flicka! o flicka! m. m.

11. Hon läste de fordna kärleksbref; Mång  
perla rann. Hwar bokstaf en swafwelflamma  
blef, Så blå den brann. O flicka! o flicka! m. m.

12. Bland yrande snön hon ensam gick Och  
suckar drog. Hon bergtrollets hånstratt höra fick,  
Så gällt det log. O flicka! o flicka m. m.